

תטז

בלק ליום חמישי

יוסף לחק

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תפלה פרק יא)

מוסר

(מספר חסידים סימן קכג)

שגי הרהורים יש לו לאדם יומם ולילה, הרהורי אשה והרהורי ממון, ובשכילים הוא נותן נפשו. ועוד הרהורים אחרים, הקנאה והשנאה והצנא והתאווה, והנאות בנים ונענוע בנים, ונשים, שחוק חברים וטילים, וחרושי דברים בטלים. וכל אלה גורמים לבטל תורה, לכך נאמר (יכרים ו' ה) ככל לבבך ובכל גפשיך, אצל העבודה והאהבה. כלומר עבוד ואהוב את המקום. ובכל מאריך (שם), ובכל נכסיד לא נאמר אלא מאריך, ככל מדה ומדה שהוא מודד לה. גבה ממך ממון, אל תהרהר אחריו כי הכל לטובה. וזהו שנאמר (תהלים ס"ג) ולך ארצי חסד כי אתה חשלת לי אש כמעשהו, אל תהי ממשוהו אלא ממשוהו, אם בעל בנים הוא גובה בניו, ואם הוא עשיר גובה את עושרו בחייו. וזהו חסד גדול, שמשלים לו גמלו בעולם הזה חיי הכל, כדי להביאו לעולם הבא. דבר אחר ובכל מאריך, ככל עמקי מחשבותיך, כמו מאד עמקי מחשבותיך (שם צ"ב ו):

א כשבונין בית הכנסת, אין בונין אותה אלא בגבחה של עיר, שנאמר (משלי א כא) בראש הומיות תקרא, ומגביהין אותה ער שתהא גבוהה מכל חצרות העיר, שנאמר (עזרא ט ט) לרום את בית אלהינו. ואין פותחין פתחי הכנסת אלא במזרח, שנאמר (במדבר ג לח) והחונים לפני המשכן קרמה. ובונין בו היכל שמניחין בו ספר תורה. ובונין היכל זה ברוח שמתפללין כנגדו באותה העיר, כדי שיהיו פניהם אל מול ההיכל כשיעמדו לתפלה: ב ומצמידין בימה באמצע הבית, כדי שיעלה עליה הקורא בתורה או מי אשר אומר לעם דברי פיושין כדי שישמעו כלם. וכשמעמדין התיבה שיש בה ספר תורה, מצמידין אותה באמצע, ואחרי התיבה כלפי ההיכל ופניה כלפי העם:

פינחס ליום שני

תנכ

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תפלה פרק יא)

מוסר

(מספר חסידים סימן קכח קכט)

מעשה ברבנו יעקב ברבי יקר, שהיה מכבד בזקנו לפני ארון הקודש, ובשהיה הקהל הולכים לפני המלך או לפני השלטון, או חולץ מנעליו ואומר אני עני, הם בכספים ואני ברחמים ובחנותים. נמצא הם בשלהם ואני בשלי. וכן נהגו הקהל אחריו: כבד את ה' מהונן (משלי ג ט), אתה קונה ארצו לשמור כסף וזהב, יש לך לקנות ארצו נאה להצניע ספרך ותפליו. כבד ה' מהונן, משה שהנאף. יש לך קול ערב, מצוה להתפלל, זה אלי ואני הנה, התנאה לפני במצות, אחרונג נאה ולולב נאה וסכה נאה וטלית נאה. כן מעשה לכל חפצי ה':

א בתי כנסיות ובתי מדרשות, אין נוהגין בהן קלות ראש, כגון שחוק והתול ושיחה בטלה. ואין אוכלין בהן. ואין שותין בהן. ואין גאותין בהן. ואין מטילין בהן. ואין נכנסין בהן בחמה מפני החמה, ובגשמים מפני הגשמים. וחקמים ותלמידיהם מתרין לאכול ולשתות בהן מרוחק: ב ואין מחשבין בהן חשבונות, אלא אם כן היו חשבונות של מצוה. כגון קופה של צדקה ופדיון שבויים וכיוצא בהן. ואין מספירין בהן אלא הספר של

רבים, כגון שיהיה שם הספר גדולי חכמי אותה העיר, שכל העם מתקבצין וקאין בגללו:

